

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת בא

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת בא

בית ישראל נכון עליהם, והמשקוף הוא רמז להקב"ה המשקיף עליהם לטובה, ולכן הקב"ה הקדים בדבריו ב' המזוזות לחלוק כבוד למשה ואהרן, אבל משה הקדים המשקוף לכבוד השי"ת.

ענין זה אנו רואים בכמה מקומות, דהנה יום טוב פסח נקרא בכל התורה חג המצות, ובפי ישראל קוראים אותו בשם חג הפסח, ובספה"ק בבני יששכר (ניסן מאמר י א) מביא טעם לזה בשם הרב הקדוש המפורסם בישראל בתורה ובקדושה כבוד שמו מו"ה לוי יצחק מבארדיטשוב זצוק"ל, דהנה כתיב בתורה ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עוגות מצות וכו' וגם צידה לא עשו להם (שמות יב לט), והשי"ת שיבחם בזה על ידי נביאו, כה אמר ה' זכרתי לך חסד נעוריך וכו' לכתך אחרי במדבר וגו' (ירמיה ב ב), היינו שלא אמרו איך נקח צידה רק האמינו בה' ובטחו בישועתו ולא לקחו רק הבצק ואפו מצות,

דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשור לחודש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית (שמות יב ד). והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחודש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים. ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף על הבתים אשר יאכלו אתו בהם (שם פסוקים ו-ז).

לכאורה יפלא שבציווי שצוה ה' את משה, כתיב שיאמר לכלל ישראל שישומו הדם קודם על המזוזות ואח"כ על המשקוף. ולהלן (שם פסוק כב) כשמשה דיבר אל כלל ישראל אמר להם, ולקחתם אגודת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף והגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות מן הדם אשר בסף. וצריכים להבין למה שינה משה רבנו הסדר שאמר לו השי"ת.

ובספה"ק באר מים חיים כתב לבאר הטעם ששינה משה רבנו הסדר, דשתי המזוזות רמז למשה ואהרן, שהם ב' עמודים אשר כל

הפסוק והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם (מלאכי ג כד), ואמר בדרך הלצה, שהביאור ב'והשיב לב אבות על בנים', שהאב אומר יישר כוח להבן שנתן לו את הזדמנות לדרוש בשבת הגדול, שבדרך כלל אני הייתי דורש בשבת הגדול, ולכבודו של כ"ק אבי מורי ז"ל, כיבדתי אותו באמירת הדרשה אז.

ויש לומר עוד בביאור הפסוק, והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. שכוונת 'והשיב לב אבות על בנים', הוא על מה שהאבות צריכים להגיע להפעולות של הבנים, שעושים תיקון לנשמת אביהם ע"י אמירת קדיש, וניגשים בתפילה לפני העמוד ולומדים משניות. וכוונת 'לב בנים על אבותם', הוא על מה שהבנים מצפים שאביהם יהיה בשבילם מליץ יושר בשמי מרומים.

וגם זה מבחינה זאת, שהאבות מצפים לעבודתם של הבנים, והבנים מצפים שהאבות יהיו בשבילם מליצים ישרים מעלמא דקשוט.

והנה פסח שאכלו ישראל בזמן המקדש על שום שפסח המקום ברוך הוא על בתי אבותינו וגו', ועל כן הוא ית"ש קורא בתורתו את שם החג המצות, שהוא ית"ש משבח את כנסת ישראל שאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות וגם צידה לא עשו להם, וכנסת ישראל קוראים את שם החג חג הפסח, משבחים להקב"ה על שפסח על בתי בני ישראל וגו' בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל.

גם בתפילין מצינו ענין זה, שבתפילין של עם ישראל מה כתיב ביה, שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד, ובתפילין של הקב"ה איתא בגמרא (ברכות ו), שכתוב בהו ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ (דברי הימים א יז כא). שכלל ישראל משתבח בהשי"ת, והשי"ת משתבח בכלל ישראל.

דבר זה גם מצינו בענין אחר, דהנה היום היה יום היארצייט הראשון של כ"ק אאדמו"ר זצ"ל, ופעם דרש בשבת הגדול כאן בבית מדרשינו על

מתוך שוה"ט ליל שב"ק פרשת בא תשפ"ב - שבת התכנסות לכלל אנ"ש לרגל יומ"ד קמא של כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע

שב"ק פרשת וארא תשפ"ג

קידושא רבא

ולהבין הדבר אקדים מה שב"ק
 אאזמו"ר זי"ע היה הגיל
 לבאר הענין שהולכים לצדיק לבקש
 ברכה כשיש ליהודי עת צרה, ואמר
 הטעם, ובאמת שראיתי מובא הדבר
 בשם הרה"ק מרוזין זי"ע, בכיאר מה
 שנאמר 'וידבר אלוקים אל משה ויאמר
 אליו אני ה'". ואמר הרה"ק מרוזין
 על מה שכתוב (משלי יב כה) דאגה
 בלב איש ישיחנה. ואיתא בגמרא (יומא
 עה.) חד אמר ישיחנה מדעתו וחד
 אמר ישיחנה לאחרים. וקשה למה
 צריך לספר היסורים לאחרים, כי
 מסתמא נשלח לו היסורין ולא
 לאחרים. וכיאר הוא, דאם באו על
 אדם יסורים ח"ו ילך אצל צדיק הדור
 ויספר לו, וכשהצדיק אינו יכול לסבול
 היסורים הללו, על כן כשמבקש
 מהשי"ת שיסיר מאותו האיש היסורים,
 הקב"ה שומע לו ומסלק היסורים
 ממנו בכדי שלא יסבול הצדיק
 מהיסורים שיש לו מזה האדם.

וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו
 אני ה'. וארא אל אברהם אל
 יצחק ואל יעקב בא-ל שדי ושמי ה'
 לא נודעתי להם. וגם הקימותי את
 בריתי אתם לתת להם את ארץ
 כנען וגו' (שמות ו כ-ד).

בפסוקים אלו רבו הפירושים, וכדברי
 רש"י (שם פסוק ט), שמביא
 הפסוק 'הלא כה דברי כאש נאם ה'
 וכפטיש יפוצץ סלע (ירמיה כג כט),
 שהתורה מתחלק לכמה ניצוצות.

ונראה לבאר הפסוק ובהקדם פירוש
 רש"י עה"פ למה הרעתה לעם
 הזה למה זה שלחתי (שם ה כב)
 ופירש"י: ואם תאמר מה איכפת לך,
 קובל אני על ששלחתי. וצריך להבין
 מה הכוונה של רש"י באמרו 'מה
 איכפת לך', כי מה הוא אמינא יש
 שמשוה רבינו לא איכפת ליה מהקושי
 שעוברים כלל ישראל.

וזהו פירש הפסוק 'וידבר אלקים' היא מדת הדין, דהיינו האדם שיש לו יסורים, ילך 'אל משה', היינו הצדיק שהוא בחינת משה, לספר לפני הצדיק, ומה יצמח מזה 'ויאמר אליו אני ה', פי' בשביל הצדיק יאמר אליו השי"ת 'אני ה' שהיא מדת הרחמים, כדי שלא יסבול הצדיק יסורים שאינו צריך לסבול, לזה צריך להיות מדת הרחמים ולסלק היסורים ממנו.

ב"ק אאזמו"ר זי"ע מכאר הפסוק 'וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל וגו' (שמות ו יג), באותו סגנון, דהנה נתקשו מפרשי המקרא מה הכוונה בציווי זו, ואיתא במדרש (שמות רבה ז ג) רבי יעקב אומר מהו 'ויצום', אמר להם הקב"ה שתפו הראשים שביניהן עמכם, פירוש שדרשו תיבת 'ויצום' מלשון צוותא. וזה אמר הקב"ה למשה, כי יסוד הגאולה הוא האחדות, שיהיו בצוותא, וכדי להוציא את בני ישראל מן הגלות צריך שיהיו 'ויצום', ע"י שישתתף ויתחבר עמהם בצערם ובסבלותם.

ומצינו שבאמת נשתבח משה רבינו במעלה זו, כדכתיב (שמות ב יא) 'ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם וגו'', ואיתא

על כך במדרש (שמות רבה א כז) מהו 'וירא' שהיה רואה בסבלותם ובוכה, ואומר חבל לי עליכם, מי יתן מותי עליכם וכו', ואמר זקני ז"ל שיש להתבונן בזה, דאף שלא היו בני שבט לוי משועבדים כלל תחת יד פרעה ומצרים, ולא היה משה חייב לעבוד כלל וכלל, מכל מקום היה משה רבינו משתתף ונושא בעול בצערם של בני ישראל, עד שהיה נותן משאיהם על כתיפו לסייעם ולנחמם. והוא הרמז בפסוק 'ויצום אל בני ישראל', דע"י מעלה זו שיתחבר ויתאחד עמהם יוכל להוציאם ממצרים לחירות עולם.

והנה אם נתבונן, היהודי שעובר צרה הוא נמצא במיצר, בבחינת 'אין חבוש מתיר עצמו בבית האסורים' (ברכות ה:), ואי אפשר לו לראות שבכל דבר שמביא עליו הקב"ה טמון בתוכו חסד ה', שהלא 'טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו' (תהלים קמה ט). אולם אם הוא מספר לאחר מהצרה שעובר עליו, אזי ההסתכלות של השני שלא נמצא בתוך המיצר, הוא כבר הסתכלות יותר רחבה, שרואה כבר הצד הטוב שיש בענין זה. אמנם בכל זאת העבודה הוא להכניס את כל מהותו בתוך הצרה והמצוקה של חברו, עד שירגיש באמת מה שעובר

שיש בענין זו כמה בחינות בדרגת האמונה, ולכן נאמר 'וגם הקימותי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען', שלכאורה צריכים להבין למה נאמר 'ארץ כנען', ולא 'הארץ' כפי שהתורה קוראת הרבה לארץ ישראל, אולם ידוע מה שאמרו חז"ל (גיטין נו.) שארץ ישראל נקרא ארץ הצבי, כמו הצבי, שלאחר שמפשיטים את עורו ממנו, הוא מתכווץ מאוד ואי אפשר לעטוף בו שוב את בשר הצבי, כך ארץ ישראל, כאשר עם ישראל יושבים עליה, יש בה רווחה ומקום לכולם, אולם כאשר אינם יושבים עליה מתכווצת ומתגמדת. וכמו כן בענין קדושת הארץ, יש כמה וכמה דרגות בקדושת ארץ ישראל, יש כאלה שזוכים לראות בטוב ירושלים, ויש כאלו שהם בשפל המדרגות, ואצלם ארץ ישראל הוא בבחינת 'ארץ כנען'.

והנה רש"י בפירושו על הפסוק 'וגם הקימותי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען' כתב שלאברהם בפרשת מילה נאמר, אני א-ל שדי וגו' ונתתי לך ולזרעך אחריו את ארץ מגוריד. (בראשית יז א-ח) ליצחק, כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל והקימותי את השבעה אשר נשבעתי לאברהם (שם כו ג), ואותה שבעה

על חבירו, ומתוך נקודה זו להתפלל עליו. בחינה זו של השתתפות בצער של חבירו בצוותא חדא, הוא מסוגל שע"כ יכול להוציא את חבירו מצרה לרווחה ומאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה.

ובזה אפשר להבין מה שאמר משה רבינו 'למה הרעותה', דבאמת משה רבינו שעליו נאמר 'בכל ביתי נאמן הוא' (במדבר יב ז), היה מאמין שהשליחות של הקב"ה היה לטובת כלל ישראל, אמנם הטענה שלו היתה 'ואם תאמר מה איכפת לך', שהרי אתה יודע שזה לטובתם, אמר משה רבינו 'קובל אני על ששלחתני', שבתוקף תפקידי כמנהיג ישראל, מוטל עלי להרגיש ההרגש שלהם בתוך המצב של הצרות וקושי השעבוד.

והנה גם האבות הקדושים עברו עליהם הרבה צער ועגמת נפש במשך ימי חייהם, וכמו שכתב רש"י (שמות ו ט) שכשבקש אברהם לקבור את שרה, לא מצא קרקע עד שקנה בדמים מרובים, וכן ביצחק ערערו עליו על הבארות אשר חפר, וכן ביעקב ויקן את חלקת השדה לנטות אהלו (בראשית לג יט), ובכל זאת האמינו שכל זה היה לטובתם. אמנם עכ"ז הבינו

עוד בנמצא. ומביא עוד שהמהר"ם ש"ף פירש, ולא משתכחין דאי אפשר לשוכחם.

בשצדיקים הולכים לעולמם, התלמידים מבקשים מהם שיקרעו שערי שמים ושירחמו עליהם משמי מרום שזוכה כבר לצאת מצרה לרוחה ומאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה. אולם ידוע כמה מעשיות אצל צדיקים שבזה העולם אמרו שלא ינוחו ולא ישקמו עד שיביאו את הגאולה, ומשעלו ונתעלו לעלמא דקשומט ראו שכל הצרות שעוברים עם ישראל בגלות הכל הוא לטובתם, ולכן לא דחקו את הקץ, כי משם ראו שבאמת הכל טוב הוא לישראל.

ויש לומר בזה כוונה כמה שכתב רש"י 'חבל על דאבדין ולא משתכחין' ובדרכו של המהר"ם ש"ף ש'ולא משתכחין' הוא ענין של שכחה, שבקשתנו שמוחה לצדיקים שבעלמא דקשומט, שלא ישכחו מאיתנו בעולם הזה, שהגם שנמצאים בעולם האמת וכבר רואים את הכל ומבינים שהכל לטובה, בכל זאת אנו מבקשים מהם שלא ישכחו את אלו שהשאירו בעולם הזה, וידאנו בשבילם באשר הוא שם, לפי מצבם שהם נמצאים בתוך המיצר, שיוזכו לצאת מצרה לרווחה.

שנשבעתי לאברהם בא-ל-ש-די, אמרתי ליעקב אני א-ל-ש-די פרה ורבה וגו' (שם לה יא), ואת הארץ אשר וגו' (שם יב), הרי שנדרתי להם ולא קיימתי עב"ל.

ויש לומר שכוונת רש"י בקשרו הענין של ארץ כנען לענין של זרעם, הוא לקשר שכמו בדרגת קדושת הארץ יש כמה מעלות במדרגות הקדושה, כן הדבר לגבי דרגת אמונת ה', שאמנם שהאבות הקדושים בעצמם היה במעלה גדולה בדרגת האמונה, והאמינו שכל מה שעובר עליהם, על אף הקושי הנראה לעינים, זמון בתוכה חסדים ורחמים מרובים. אולם הם גם הבינו שיהיה דורות של זרעם הבאים אחריהם שלא יהיו במדרגה זו, ולכן התפללו האבות עליהם, על דורות האלו שירגישו קושי הגלות, ולא יהיו להם היכולת לראות הטוב בתוך מיצרם שיעזרם השי"ת להיוושע בדבר ישועה ורחמים.

בשבוע הבעל"ט יחול יומא דהילולא של כ"ק אאמו"ר זי"ע, והנה רש"י (שמות פסוק ט) כתב על ענין זה 'חבל על דאבדין ולא משתכחין', וזקני העדרונת הכשם מביא שתי פירושים בענין זה, הפשט הפשוט, שהקב"ה קבל על העדרן של צדיקים שאינם

יעזור השי"ת שזכות כ"ק אאמו"ר ישראל, ושנוכה לראות הנהגת הקב"ה באופן של רחמים וחסדים עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א. שהיה קשורים אליו, ועל כל כלל

רעזא דרעזין

שילוח עבדים דייקא, לזכות ע"י כן ליציאתם ממצרים.

ומבאר שם שעל פי האמור כמו כן הוא דרך העבודה, שמה שסידר בעל ההגדה 'בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים', הכוונה בזה דכמו שאבותינו במצרים היו צריכים לעשות בעצמם פעולה טרם יציאתם, כדי שיצאו על ידם ממצרים ומכבלי הטומאה, כן בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים, וכדי שיוכה לפדות וחירות הנפש ולאתערותא דלעילא, עליו לשחרר את עצמו תחילה משעבודו לדברים החומריים המונעים ומפריעים ממנו את עבודתו יתברך, ויוכה בזה להגאל ממיצרי הנשמה ולחירות עולם.

והם הם הדברים אשר דברנו כבר בשבועות האחרונים שגאולת

וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ מצרים (שמות ו יג).

איתא בירושלמי (ר"ה גה) א"ר שמואל בר רב יצחק וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל, על מה ציום על פרשת שילוח עבדים. ובפירוש קרבן העדה (שם) 'ויצום אל בני ישראל', כאילו כתיב על בני ישראל, צוום שלא ישעבדו איש באחיו מבני ישראל, ובזכות זה יהיו נגאלים.

כ"ק אאמו"ר זי"ע מבאר הטעם שנצטוו במצוה זו דייקא להגאל בזכותו, דכשביל יציאתם בעצמם מתחת שעבוד מצרים, היה צריך תחילה הכנה ומעשה כעין זה בהם עצמם, והיינו שיוציאו מתחת ידם העבדים מבני ישראל אשר היו משועבדים להם, ולכך נצטוו על מצוות

ולבן ציין הפסוק כאן את השם יוסף
 ליד פרעה כאומר 'ראו מה בין
 בני ובן המי', היינו איך שיוסף התמודד
 ועמד בניסיון מול הגירוי של חיות,
 משא"כ פרעה לא היה יכול להתמודד
 עם מכת הערוב.

וענין זה הוא על פי דרך הכלל שאמרנו,
 ששתי הבחינות של גליות היו
 תלויים זה בזה, שהגלות והשעבוד
 במצרים, היתה תלויה בגלות הנפש.

עוד עלה בדעתי בענין זה בעת
 שלמדתי מסכת מגילה, דאיתא
 בגמרא (שם ט) מעשה בתלמי המלך
 שכינס שבעים ושנים זקנים, והכניסן
 בשבעים ושנים בתים, ולא גילה להם
 על מה כינסן, ונכנס אצל כל אחד
 ואחד ואמר להם כתבו לי תורת משה
 רבכם, נתן הקב"ה בלב כל אחד ואחד
 עצה והסכימו כולן לדעת אחת וכתבו
 לו את התורה עם כל מיני שינויים,
 כדי שלא יהיה לו קושיית על התורה,
 וכולם שינו באותם שינויים. אחד מן
 השינויים שמובא בגמרא הוא שכתבו
 (שמות ד כ) ויקח משה את אשתו ואת
 בניו וירכיבם על גושא בני אדם, במקום
 'וירכיבם על החמור', ובתוס' (מגילה ט)
 מבאר הטעם פן יאמר להם וכי לא היה
 לו למשה רכבם סוס או גמל, למה
 הרכיבם על החמור שהוא בלתי מכובד.

ממצרים היתה תלויה בגאולת הנפש,
 וכמו כן נזכה לגאולה העתידה, וזה ע"י
 שאנו זוכים להגאל מכבלי היצר הרע.

והנה במכות הערוב שהקב"ה שלח
 בהם כל מיני חיות רעות
 ונחשים ועקרבים בערכוביא, והיו
 משחיתים בהם, ואחרי שפרעה ביקש
 ממשה רבינו להתפלל עליו שיסיר
 הקב"ה מכות הערוב, נאמר (שמות ח
 כה) ויאמר משה הנה אנכי יוצא מעמך
 והעתרתי אל ה' וסר הערוב מפרעה
 מעבדיו ומעמו מחר רק אל יוסף פרעה
 התל לבלתי שלח את העם לזבוח לה',
 ובשעת קריאת התורה היום עלה בלבי
 מה זאת שהתורה משתמשת בלשון
 זה, שנראה כאילו מזכיר את השם של
 יוסף הצדיק ליד שם של פרעה.

ונראה לומר שאנו רואים שכשיוסף
 הצדיק עמד לפני הנסיון, כתיב
 (בראשית לט ו-ז) ויהי יוסף יפה תואר
 ויפה מראה. ויהי אחר הדברים האלה
 ותשא אשת אדוניו את עיניה אל יוסף
 וגו'. ומפרש רש"י (שם) ויהי יוסף יפה
 תואר - כיון שראה עצמו מושל, התחיל
 אוכל ושותה ומסלסל בשער, אמר
 הקב"ה, איך מתאבל ואתה מסלסל
 בשערך, אני מגרה בך את הדוב. מיד
 ותשא אשת אדוניו וגו'. הרי שנמשלה
 נסיון זה כגירוי הדוב.

בגלות ביד חבירו זה הוא קשה יותר, ולכן אמר 'פדות שלח לעמו', ורצה לומר נאמר פדות בדגש, ג. הוא מה שכל אחד הוא בגלות ביד עצמו, והגלות הזה הוא הקשה שבכולן, ולכן נאמר 'והרבה עמו פדות' רצה לומר הגלות שהוא 'עמו', דהיינו עם עצמו, הוא קשה מאד, והפדיון מזה הגלות הוא דבר קשה יותר, לכן נאמר 'והרבה' דייקא, לפי שהוא קשה שבכולן.

ועבודתנו לצאת מן הגלות הקשה
הזה, היינו לצאת מן החומר העכור הסובב את האדם, ולהתגבר על כל המיצרים והדוחקים, ועל ידי זה נזכה בקרוב לראות בגאולת ישראל.

ראיתי מובא שזקני הגה"צ בעל חסד יהושע מחוסטת זצוק"ל אמר בשם אביו הגה"צ רבי אברהם יוסף אבדק"ק אוגוואר זצוק"ל, לבאר מה שאנו אומרים בהגדה של פסח 'בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים', רצה לומר שכל אחד ואחד מחייב להתאמץ בכל כוחו שהדור הבא מבני ביתו יתחנך על דרכי התורה ויראה טהורה, באופן

והנה מובא ברש"י (שמות ד ט) כי חמור זה לא היה חמור פשוט אלא חמור מיוחד, הוא החמור שחבש אברהם לעקידת יצחק, והוא שעתידי מלך המשיח להגלות עליו, שנאמר עני ורוכב על חמור (זכריה ט ט).

ונראה לבאר ענינו, שהלא משה היה הולך בשליחותו של הקב"ה לגאול את בני ישראל מארץ מצרים, ו'חמור' מרמז על ענין החומריות, וכדי לזכות לגאולה צריכים להיות רוכב על החמור, דהיינו להתגבר על החומריות.

וכמו כן בגאולה העתידה יתגלה המשיח כעני רוכב על החומר, שמורה על הענין ההתגברות על היצר הרע ועל עניני החומריות.

בבעל הטורים על הפסוק 'ושמתי פדות בין עמי ובין עמך' (שמות ח יט) כתב שיש שלש כמסורה, דין חסר וב' מלאים. 'פדות שלח לעמו' (תהלים קיא ט). 'והרבה עמו פדות' (שם קל ז).

ופירש הרה"ק שר שלום מבעלזא זי"ע מסורה זו, דהנה יש שלשה מיני גלויות, א. מה שהישראל בגלות ביד הנכרי, וזהו גלות הקל שבכולם, ולכן אמר 'ושמתי פדות' רפה, ב. הוא מה שישראל אחד הוא

שיראה בהם את עצמו, שיהיה קשורים למסורת אבות עכ"פ כמותו. ומובן מאליו שגם הוא בעצמו היה מחויב להתדמות במדה כזאת לאבותיו.

ויעזור השי"ת שנוכה לגאולת הנפש ולגאולת ישראל בביאת גוא"צ בב"א.

והנה בשבוע הבעל"ט יחול יומא דהילולא של כ"ק אאמו"ר

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר **שמואל שמעלקא פרקל** הי"ו
לדגל השמחה השדויה במעונו בהולדת בנו למזל"ט

שמחת השלום וזכר יתקיים בליל שב"ק זו פר' בא בהיכל בית מדרשינו

יזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים
ולהבניסו בביתו של אברהם אבינו בעיתו ובזמנו,
ולרוות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הנכבד הר"ר **פינחס דינטער** הי"ו

לזכר נשמת אחיו הר"ר **אריה מאיר** בן ר' **שמוחה** ז"ל

נלב"ע ו' שבט שנת תשע"ג

ת.נ.צ.ב.ה.